

ΛΟΓΟΣ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΤΡΙΚΚΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΣΤΗ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

«Δοξάζω τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ τὴν δύναμιν καὶ Πνεύματος Ἁγίου ὕμνῳ τὴν ἐξουσίαν» διότι μας ἀξίωσε να ζήσουμε σήμερα μια μεγάλη πνευματική εμπειρία, η οποία αποτελεί και θα αποτελεί στο εξής σημείο αναφοράς για την πορεία, την ιστορία και την πνευματική ζωή της πόλεως των Τρικάλων και της Ιεράς μας Μητροπόλεως: την πρώτη εορτή του μόλις προ ολίγων μηνών αγιοκαταταχθέντος παρά της Ιεράς Συνόδου του Οικουμενικού Πατριαρχείου αγίου Δημητρίου του Γκαγκαστάθη. Μια ημέρα που χαράσσεται ανεξίτηλα στη μνήμη και στην καρδιά όλων μας.

Η Εκκλησία λατρεύει και δοξάζει τον εν Τριάδι Θεό, τον «θαυμαστόν ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ». Και σήμερα, με ευγνωμοσύνη ομολογούμε ότι ο Θεός ἀνέδειξε και πάλι έναν ἀκόμη ἅγιο. Η αγιότητα του αγίου Δημητρίου δεν υπήρξε καρπὸς ἐξωτερικῆς προβολῆς ἢ ἀνθρώπινης δόξας. Ἦταν καρπὸς ταπεινώσεως, υπακοῆς, σιωπῆς και ἀδιάλειπτης προσευχῆς. Ὅπως μας διδάσκει ο Ἀπόστολος Παῦλος, ο ἅγιος γίνεται «τύπος τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγνείᾳ».

Και αὐτὸς ἀκριβῶς υπήρξε ο ἅγιος Δημήτριος. Με ἀπλότητα καρδίας, με αταλάντευτη πίστη και με φλογερή ἀγάπη προς τον Χριστό, ἀξιώθηκε να γίνει δοχεῖο της Χάριτος του Ἁγίου Πνεύματος. Δεν δίδαξε τόσο με τα λόγια, ὅσο με την ἴδια του τη ζωή. Ἔμαθε να ἐργάζεται, να υπομένει, να προσεύχεται. Ἐξησε μέσα στον κόσμον, ἀλλὰ δεν ἀνῆκε στον κόσμον. Ὡς ιερέας της Εκκλησίας, υπηρέτησε το ιερὸ θυσιαστήριον με φόβον Θεοῦ και βαθιὰ συναίσθησιν της ιεροσύνης.

Η Θεία Λειτουργία ἦταν ἡ ἀναπνοή του, ἡ προσευχή, τὸ καταφύγιόν του, ὁ ἄνθρωπος ὁ ἀδελφός του, ἡ οἰκογένεια τὸ στάδιόν του. Πόσοι και πόσοι δεν προσήλθαν κοντὰ του φορτωμένοι με πόνον, ἀγωνία, θλίψη, ὅπως ἄλλωστε και ἐμεῖς σήμερα συγκλονισμένοι και πενθούμενοι; Και πόσοι δεν ἐφυγαν ἀναπαυμένοι, εἰρηνεμένοι, φωτισμένοι; Ὅχι γιατί ὁ ἴδιος θεωρούσε τὸν εαυτό του κάτι ἰδιαίτερον,

αλλά γιατί άφηνε χώρο να ενεργεί ο Θεός. Ήξερε ότι ο ιερέας είναι όργανο και όχι πηγή της χάριτος.

Ο άγιος Δημήτριος τίμησε με τον αγώνα του όχι μόνον την ιερωσύνη αλλά και το θεοσύστατο μυστήριο του γάμου και τον ιερό θεσμό της οικογένειας, γενόμενος απόδειξη ότι «η έννομος συζυγία και η εξ αυτής παιδοποιία» δεν είναι τίποτε άλλο, παρά εργαστήριο αγιότητας και κατά Θεόν τελειώσεως. Είναι συγκλονιστική η ακρίβεια της προφητικής ρήσης του οσίου Πορφυρίου του Κausοκαλυβίτου, την οποίαν βλέπομεν να εκπληρώνεται πλέον κατά πάντα, ότι «ο Θεός θα αναδείξει έναν νέο άγιο, τον παπα-Δημήτρη, την κατάλληλη στιγμή και όταν υποτιμηθεί ο γάμος και τεθεί στο περιθώριο η τεκνογονία».

Ο Απόστολος Παύλος λέει «μιμηταί μου γίνεσθε, καθώς έγώ Χριστού». Αυτό μας λέει, όμως, κάθε άγιος μυστικά: «μιμηθείτε τη ζωή μου. Μπορείτε και εσείς». Η αγιότητα είναι για όλους μας. Αυτή είναι η μόνιμη προτροπή της Εκκλησίας. Η εποχή μας χαρακτηρίζεται από την ταχύτητα, την άνεση, την ευκολία. Η αγιότητα δεν προβάλλεται. Φαντάζει κάτι πολύ μακρινό και ξένο. Οι άγιοι θεωρούνται απλώς ιερά πρόσωπα του παρελθόντος. Ακόμα και εμείς οι Χριστιανοί έχουμε προσδώσει στην αγιότητα υπερβολική υπερβατικότητα, μυστικισμό και θαυματουργία. Τη θεωρούμε κάτι μακρινό, άπιαστο και ακατόρθωτο, γιατί «ποιοι είμαστε εμείς για να γίνουμε άγιοι», όπως συνήθως λέμε με ψευτοταπείνωση και έλλειψη μετανοίας.

Ιδιαίτερη σημασία έχει το γεγονός ότι ο άγιος Δημήτριος αποτελεί δώρο του Θεού προς τη Μητρόπολή μας. Δεν πρόκειται για έναν άγιο μακρινό, άγνωστο, ιστορικό. **Είναι ένας άγιος που «ὄν ἐωράκαμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὄν ἐθεασάμεθα καὶ αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν».** Πολλοί από το ποίμνιο της Ιεράς μας Μητροπόλεως έχουν προσωπική εμπειρία και μνήμη της συναναστροφής με τον άγιο και μαρτυρούν την «δοθεῖσαν αὐτῷ χάριν τοῦ Θεοῦ».

Την πανίερη αυτή στιγμή, αισθάνομαι την ανάγκη να εκφράσω δημόσια και εγκάρδια τις θερμότες ευχαριστίες μου για την

παρουσία του και την ανάγνωση εχθές κατά την ακολουθία του εσπερινού της επίσημης πράξεως της Αγιοκατατάξεως τον εκπρόσωπο του Οικουμενικού μας Πατριάρχου, Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Κυδωνιών κ.κ. Αθηναγόρα καί τον εκπρόσωπο του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερωνύμου και της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος, Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Πλάτωνος, Λητής και Ρεντίνης κ. Πλάτωνα. Η παρουσία αμοτέρων αποτελεί ευλογία για την τοπική μας Εκκλησία και μαρτυρία της ενότητας του Σώματος του Χριστού.

Ως κατακλείδα του ταπεινού αυτού λόγου, στρέφω την καρδιά και το λόγο μου προς το ποίμνιο της Ιεράς μας Μητροπόλεως, τη διαποίμανση του οποίου μου εμπιστεύθηκε η Χάρις του Θεού προ δεκαετίας, και το οποίο παρότι δοκιμάζεται από το θλιβερό συμβάν των προηγουμένων ημερών και την απώλεια πέντε νέων ανθρώπων, τιμά τον άγιό μας σήμερα και αποδεικνύει πως ξέρει πού να καταφεύγει σε στιγμές πόνου και πού να καταθέτει την ελπίδα του.

Απευθύνομαι προς τον φιλάγιο λαό θέλοντας να εκφράσω εκ βάθρων ψυχής τις ειλικρινείς μου ευχαριστίες προς όλους. Και την ευχαριστία μου αυτή ως πνευματικός πατέρας την εκφράζω διά της προσευχής στον άγιο Θεό ευχόμενος όπως «Κύριος ὁ Θεός διά τῶν θεοπειθῶν πρεσβειῶν τοῦ Ἁγίου φιλαγγέλου πρεσβυτέρου Δημητρίου διαφυλάξοι τήν πόλιν καί τήν Μητρόπολιν ὑμῶν ἀπό λιμοῦ, λοιμοῦ, σεισμοῦ καί κάθε ἄλλης συμφοράς».

Ας ακούσουμε κλείνοντας, ὅλοι μας, την προτροπή του οσίου Εφραίμ του Σύρου που μας λέει: **«Έχεις κοντά σου πολλούς ἡλίους πνευματικούς που φωτίζουν τα μάτια σου μέρα και νύχτα. Να πορεύεσαι με το φως τους και να περπατάς στα ἴχνη τους για να εισέλθεις μαζί τους στα αιώνια σκηνώματα. Τρέξε με ζήλο στα βήματά τους, για να μπορέσεις να καταφθάσεις κάποιους. Γνωρίζω ότι αν θέλεις, μπορείς να το πετύχεις».**

Εμείς πλέον στη Μητρόπολή μας έχουμε, κλήρος και λαός, μια μεγάλη ευκαιρία: τα ἴχνη ἀπό τα βήματα του αγίου Δημητρίου είναι νωπά ακόμα σ' αυτά τα ιερά χώματά μας. Ας περπατήσουμε πάνω

στα ίχνη του, ας τον μιμηθούμε για να φθάσουμε κι εμείς και να τον συναντήσουμε στην ουράνια πατρίδα μας «ένθα πάντων εστί, ευφραινομένων η κατοικία και αγαλλίασις».

Εκεί όπου και όλοι μας ευχόμαστε και προσευχόμαστε να αναπαυθούν οι ψυχές των αδελφών μας, της Βασιλικής, της Ελένης, της Σταυρούλας, της Αγάπης και της Αναστασίας. Έφυγαν αιφνιδίως από τη ζωή αυτή κατά την ώρα εργασίας τους, θυμίζοντάς μας πόσο εύθραυστη είναι η ανθρώπινη ύπαρξη. Και όμως, η σημερινή εορτή δεν μας αφήνει στην απελπισία, γιατί ο Άγιος Δημήτριος, μέσα από τη δική του ζωή απλότητας, αγώνα και εμπιστοσύνης στον Θεό, μαρτυρεί ότι η αγιότητα δεν γεννιέται μακριά από τον πόνο, αλλά μέσα στην καθημερινή σταύρωση και υπομονή.

Όπως εκείνος έμαθε να παραδίδει τα πάντα στο θέλημα του Θεού, έτσι και εμείς σήμερα καταθέτουμε τον πόνο μας στον Κύριο της ζωής, προσευχόμενοι στη Θεία Λειτουργία ιδιαίτερα αλλά και στο ιερό μνημόσυνο που θα τελέσουμε ευθύς αμέσως να αναπαύσει τις ψυχές των κεκοιμημένων “έν χώρα ζώντων” και να ενισχύσει τις οικογένειές τους με την παρηγοριά που μόνο η ελπίδα της Αναστάσεως μπορεί να χαρίσει.

Αμήν!